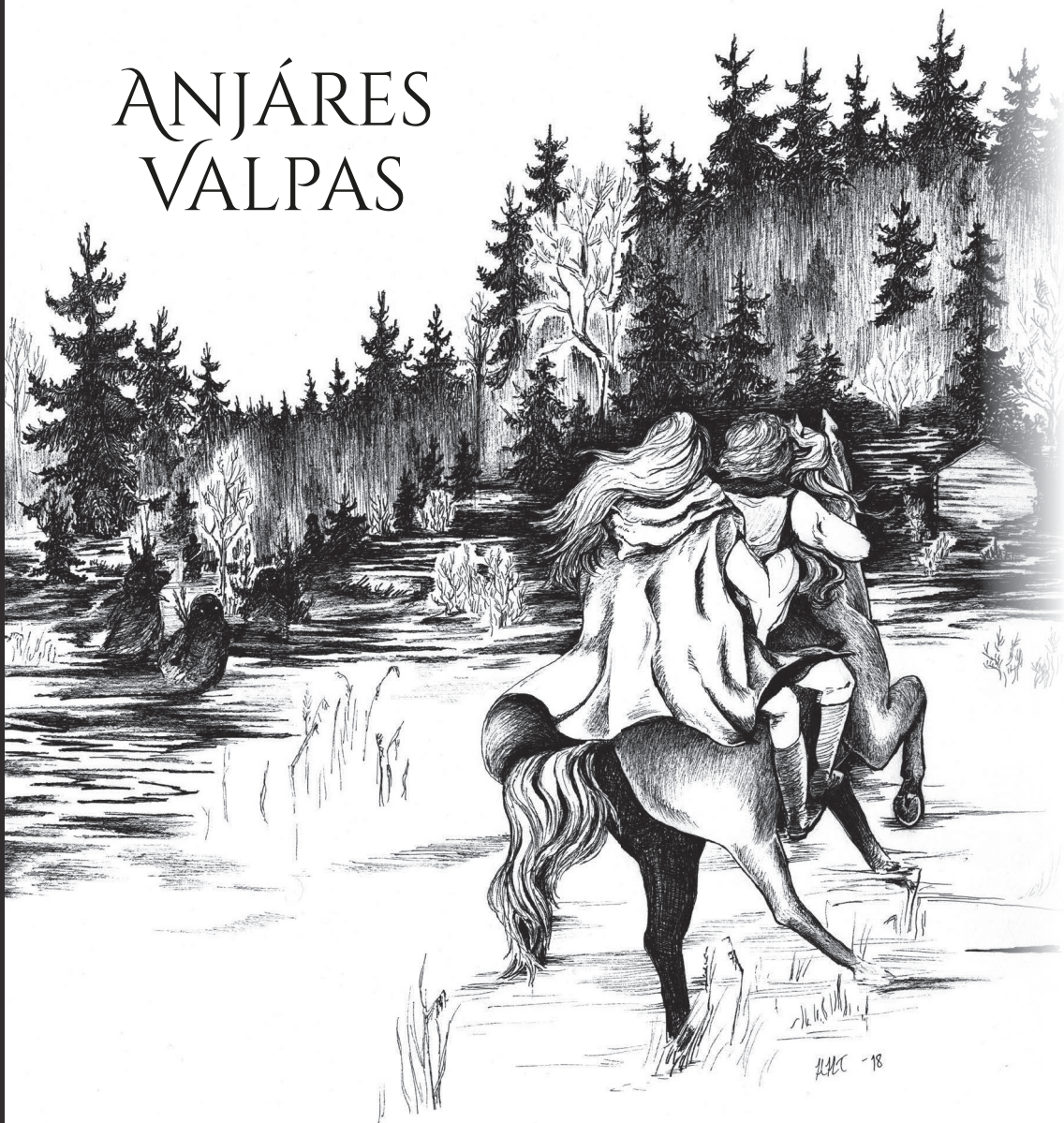

ANJÁRES
VALPAS

RAJANKÄVIJÄ

TUNTEMATTOMIEN
TEIDEN TARU I

Tuntemattomien teiden taru I

RAJANKÄVIJÄ

© 2022 Valpas, Anjáles
Taitto ja kansi: Books on Demand
Kansikuva: Hanna Henriikka Takala
Kustantaja: TTT Kustannus
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-94-5111-1
Epub ISBN: 978-952-94-6780-8

Anjáres Valpas

Tuntemattomien teiden taru I

RAJANKÄVIJÄ

Laianalle ja Kuutamolle, jotka kulkivat tämän matkan kanssani.

Vanhemmilleni, jotka kannustivat lukemaan.

Isovanhemmilleni, jotka lukivat satuja.

Kaikille opettajilleni, jotka kehottivat yrittämään.

”Mutta minun mielestäni jokainen, ken sitä tekee, raaistuu ajan mittaan, ja vaikka se minun mielestäni tosin on välttämätöntä, se on suuri synti, ja jälkeensä meidän on tehtävä jotakin hyvin voimallista sovittaaksemme sen.”

– Kenelle kellot soivat, Ernest Hemingway –

Sisällys

1. Yllätetty kulkija.....	11
2. Tunnustuksia majatalossa	27
3. Vaaran tuntua	59
4. Valitse puolesi	79
5. Kauniit kaatuvat ensin	95
6. Paljon yhdellä kertaa.....	107
7. Epämiellyttäviä arvauksia.....	119
8. Tanssija ja sotilas	131
9. Kuutamon kokeilu.....	147
10. Luonnonhenkiä ja hengenvaaraa	163
11. Häilyviä naisia.....	181
12. Varoitus jousimieheltä	199
13. Henkensä edestä.....	213
14. Suunnitelmia ja sattumuksia.....	233
15. Apua vailla	251
16. Naurua pimeässä	259
17. Kuoleman kutsu.....	267
18. Rohkeuden malja	273
19. Velhon viesti.....	285

Prologi

Kurjen kuningaskunnan perustamiseen liittyy legenda, joka kerrotaan yleensä uudelleen ja uudelleen vuotuisissa juhlissa. Kurjen väki haluaa perillistensä muistavan, mistä kaikki alkoi, eli toisin sanoen miten kuningaskunta syntyi.

Joukko erään eteläisemmän heimon jäseniä oli jättänyt kotiseutunsa siellä vallalla olleiden levottomuuksien vuoksi, ja nämä ihmiset suunnistivat pohjoiseen, jossa ei vielä tuolloin ollut vakituista asutusta. Kerrotaan, että tätä vaatimatonta joukkoa johti mies, joka tunnettiin nimellä Umar. He vaelsivat kauan tuntemattomilla mailla, kunnes varhain eräänä aamuna Umar havahtui kurkien huutoon. Hän jätti kodan, jossa oli nukkunut, ja käveli aamu-usvassa kauemmas leiristä. Hän näki suolla edessään ison kurjen, jonka höyhenpeitteessä oli epätavallisen paljon sinistä. Hän katsoi, kuinka lintu ponnisti siivilleen. Umar juoksi sen perään ja saapui harjulle, josta näki alas mäntymetsään. Silloin hän vajosi polvilleen ja kiitti maan ja taivaan jumalatarta siitä, että oli löytänyt heimolleen uuden kodin. Sinihöyheninen kurki oli näyttänyt hänelle tien paikkaan, jonne uuden asuinsijan saattoi perustaa.

Siitä päivästä lähtien kurkea pidettiin heimolaisten keskuudessa pyhänä eläimenä, ja uuden alueen ensimmäinen kaupunki nimettiin vuosisatoja myöhemmin Sinikurjeksi.

1. Yllätetty kulkija

Minun olisi pitänyt arvata, että helppoa siitä ei tulisi. Lähteä nyt matkaan talvella, vaikka kevät olikin jo lähellä. Minulla oli hyvä hevonen, lämpimät vaatteet ja aika paljon ruokaa, mutta talvi on silti talvi. Kaiken huipuksi jouduin matkustamaan yksin, koska tämä matka oli rangaistus, ei mikään huviretki. Niinpä räntäsade ja kylmä tuuli sopivat kuvioon, vaikka olisin ratsastanut mieluummin ilman niitä. Kaiken huipuksi tiet olivat tukossa ja pilvisellä säällä pimeys laskeutui nopeasti. Lähimpään kylään oli vielä monen päivän matka ja kirosin hiljaa itseseni. Jos olisin pysähtynyt ajattelemaan, ennen kuin suutelin Kurjen kuninkaan tytärtä, kohtaloni olisi voinut olla miellyttävämpi. Suudelmaa en katunut, mutta tiettyjen asioiden paljastumista harmittelin sitäkin enemmän. Se suukko oli nimittäin maksanut minulle vanhempieni ja kuninkaani luottamuksen, ja oman tulevaisuuteni, ehkä koko elämäni. Kurjen kuningaskunnassa oli joskus mestattu miehiä vähemmästäkin. Olin sotkenut asiani pahanpäiväisesti ja juuri siksi sain nyt kärsiä nahoissani.

– Kuningas ilmeisesti lähettää minut mieluummin vieraaseen maahan, kuin jää odottamaan, että karkaan sinne hänen tyttärensä kanssa. Ja minä olen sentään palvellut häntä poikasesta asti. Eikö ole julmaa? yritin seuraavaksi viritellä keskustelua hevoseni Länsituulen kanssa, mutta eläin vain heilautti korviaan. Se oli varmajalkainen, rautias ruuna, jonka olin omistanut jo monta vuotta. Vaikka hyvä matkakumppani olikin, Länsituulesta ei ollut minulle juttukaveriksi ja vaikenin hieman nolona. Olin matkustanut yksin päiväkausia ja kaipasin itse asiassa kipeästi seuraa. Sinikurjen linnassa olin harvoin yksin, joten ihmekös tuo, jos aloin kyllästyä. Minusta tuntui kuin olisin tuijotellut lunta, puita ja taivasta koko loppuikäni tarpeiksi. Takamukseni oli kipeä jatkuvasta ratsailla olemisesta ja käteni olivat harvoin lämpimät, koska kylmä tuuli puhalsi yhtenäen. Kiskoin happamana viitan hupun pääni yli.

Yhtäkkiä Länsituuli hidasti vauhtiaan ja nosti turpaansa. Sen korvat kääntyivät eteenpäin ja valpastuin oitis. Liikkuiko metsässä joku? Olin ratsastanut ahon reunaan jo jonkin aikaa ja mäntymetsikkö jäi oikealle puolelleni. Tiirailin puiden siimekseen niin pitkälle kuin silmät kantoivat, mutta en nähnyt ketään tai mitään. Tuuli hulmahteli sen verran kovaäänisesti, että erotin vain Länsituulen askeleet lumessa ja satulan satunnaisen narahtelun. Hevonen vaikutti kuitenkin levottomalta, joten annoin sen lisätä vauhtia. Löysäsin pientä miekkaani huotrastaan siltä varalta, että tarvitsisin sitä. Olin aika hyvä taistelija, eikä Kurjessa liikkunut niihin

aikoihin paljon ryöväreitä, mutta Länsituuli ei yleensä hermostunut ilman syytä. Ahon reunaa kiersi vanha oja, jossa kasvoi runsaasti pajua. Sen taakse olisi helppo piiloutua talvella. Annoin Länsituulen ravata ja yritin kuulostella askelia tai outoja ääniä samalla kun vilkuilin sivuilleni. Jos metsässä ei ollut ihmisiä, siellä saattoi liikkua hirviä, karhu tai susia. Hevonen reagoi niihin vielä herkemmin kuin ihmisiin.

Tarkat aistit olivat itse asiassa vahvuus, jonka olin perinyt äidiltäni. Hän oli Kurjen kuninkaan henkivartija, niin poikkeuksellinen ammatti kuin se naiselle olikin. Äitini suku oli kotoisin Kurjen pohjoisosista ja sivumennen sanoen heistä liikkui monenmoisia tarinoita. Tuskin äitini olisikaan pärjännyt niin hyvin, ellei olisi nähnyt, kuullut ja liikkunut sujuvasti vielä lähempänä neljäkymmentä. Isäni oli puolestaan Sinikurjen linnan asemestari. Olin saanut opetusta heiltä molemmilta ja tiesin, milloin oli aika pysyä varuillaan. Kun Länsituuli kiristi vauhtia, tulin pohtineeksi ensimmäistä kertaa elämässäni, kuinka määrätietoisesti vanhempani olivatkaan opettaneet minua. Että pysyisin hengissä. Sillä oli ehkä jotakin merkitystä, että olin heidän ainoa lapsensa.

Lähestyin vanhan pellon toista päätä ja hoputin Länsituulen laukkaan. Olin kuulevinani juoksuaskelia ja puuskutusta metsästä, enkä halunnut jäädä liian lähelle pajukkoa. Niskaani kihelmöi kuin vaaran edellä ja halusin kauemmas puista. Jonkin matkan päässä vasemmalla kasvoi isoja mäntyjä ja päätin kiertää niiden toiselta puolelta. Aavalla aholda ei ainakaan odottanut ketään, kun taas metsästä oli tullut minulle uhka. Länsituuli kiirehti eteenpäin pitkin askelin ja toivoin ohimennen, ettei lumen alla olisi jäätä, johon hevonen voisi liukastua.

Länsituuli ei kompuroinut, mutta yhtäkkiä vasemmalta puoleltani kuului kovaa huutoa, joka sai sydämen loikkaamaan kurkkuun. Painoin pohkeeni hevosen kylkiin ja pitelin ohjaksista kuin henkeni hädässä. Länsituuli pärskähti hermostuneena, näki jotakin mitä minä en ehtinyt havaita ja singahti parilla loikalla korkeiden mäntysten alle. En ehtinyt rauhoitella eläintä, kun jotakin painavaa iskeytyi rintaani hirvittävällä voimalla ja tajusin putoavani satulasta. Henkeni salpautui, kun rojahdin koko painollani maahan. Kai minulla oli onnea mukana, kun en tippunut miekkaani tai lentänyt pää edelle alas, mutta joka tapauksessa tärsky oli melkoinen. Hetken aikaa haukoin vain henkeä ja yritin huitoa tähtiä pois silmiäni edestä. Mitä hittoa oli tapahtunut?

Kuulin ympäriltäni raskaita juoksuaskelia ja Länsituuli puuskutti jossakin lähellä. Yritin nousta pystyyn, mutta päässäni heitti niin pahasti, että vajosin takaisin lumeen. Joku astui viereeni ja kiskoi nahkarepun kovakouraisesti selästäni, vaikka yritin estää. Repussa olivat kaikki eväni, pieni kirves, vaihtovaatteeni ja

osa rahoista, jotka olin saanut kuninkaalta matkan varalle. Tunsin jonkun kope-loivan vyötäni ja tarrasin vieraisiin käsiin kaikin voimin. Miekkani he eivät veisi, jos minulla oli asiaan mitään sanomista. Tajusin, että äkillinen ärinä kumpusi omasta kurkustani.

– Brynolf ja Athag, hoidelkaa se ja alkakaa tulla! Me saatiin hevonen, karkea ääni huudahti, ja käsitin, että kyseessä oli kuin olikin jonkinlainen ryöstö. Minut kiskottiin jaloilleni ja aloin nähdä paremmin ympärilleni, vaikka en päässytkään kunnolla liikkumaan. Miehiä oli viisi, kaikki laihoja, haisevia ja rääsyisissä vaateissa. Kolme heistä parveili Länsituulen ympärillä ja hevosta kiskottiin kauemmas minusta. Sydäntäni särki nähdä Länsituulen hämmentynyt ilme, kun oudot miehet yrittivät käskyttää ja saada sen mukaansa. Silloin huomasin, että minua piteli vielä kaksi miestä. Näin reppuni ja miekkani yhdellä miehellä, joka seisoi Länsituulen vieressä ja virnuili leveästi silmäillessään tavaroita. Sillä hetkellä toivoin kiihkeästi, että olisin ollut iso korsto, joka olisi päihittänyt varkaat silkalla voimalla. Olin yhtäkkiä niin vihainen, että en välittänyt, miten minulle kävisi. Päätin tappaa ainakin osan miehistä, jos se vain onnistuisi.

Kolme miehistä lähti kävelemään pois Länsituulen kanssa. Yritin reuhtoa itseni irti ja huusin minkä kurkusta lähti.

– Mitä te teette? Antakaa sen hevosen olla, kuulitteko?

Samassa toinen vieressäni olevista miehistä iski minua nyrkillä ja taivuini kivusta kaksin kerroin. Suustani kuului enää pelkkää tuskaista ähinää. Aikoivatko he pelotella vai tappaa minut? En olisi halunnut jäädä ottamaan selvää.

– Hei, odottakaas vähän. Puhutaan. Tässä on nyt joku väärinkäsitys, huohotin ja yritin oikaista selkäni. Edessäni seisova mies tuhahti pilkallisesti.

– Kyllä tässä nyt on puheet puhuttu, poika. Sää jäät tänne, kun me jatketaan matkaa. Ei tässä sen kummempaa oo –

Minua pitelevän miehen huomio oli herpaantunut samalla hetkellä, kun hänen parrakas, huonohampainen toverinsa alkoi puhua. Ehkä hän luuli lyönnin taltutaneen minut, mutta hän ei tiennyt, että minua oli piesty ennenkin. Olin valmis tappeluun, sillä hetkellä, kun vastustajan huomio kääntyi vähääkään toisaalle ja minulla oli tukenani vuosien koulutus.

En siis jäänyt epäröimään, vaan kiskaisin käteni vapaiksi ja sieppasin veitsen saappaani varresta. Nopeus oli nyt ainoa valtini ja minun oli keskityttävä, jos halusin selviytyä. Ehdin nähdä minua vastapäätä seisovan miehen ällistyksen, kun hän tajusi onnensa kääntyneen. Hän ei ehtinyt tehdä mitään, kun olin jo viiltänyt hänen kurkkunsa auki ja käännyn kohtaamaan toisen vastustajani. Miehen toveri älähti hämmentyneenä, kun iskin nyrkkini hänen nenäänsä ja seuraavaksi hän

veti ulvoen kädet kasvoilleen. Känsäisten sormien välistä valui verta. Potkaisin hänet jalat alta ja upotin veitseni hänen toiseen silmäänsä, kun hän vielä ihmetteli nenänsä kohtaloa. Hän parkaisi lujaa ääneen ja vavahteli rajusti, kun kiskaisin veitsen pois aivoista ja hoipuvin kauemmaksi.

Minulla oli yhtäkkiä hirveän heikko olo ja päässäni pyöri, vaikka tappamisen kiihko oli antanut minulle voimaa päästää nuo kurjat pois päiviltä. Ihmettelin, mitä minua vaivasi, kun rojahdin polvilleni lumeen ja olin vähällä oksentaa. Toisen miehistä valui hitaasti kuiviin edessäni ja hänen hailakansiniset silmänsä tuijottivat minua kauhua täynnä. Veri näytti tavallista kirkkaammalta valkoisessa maassa. Vilunväristyksen ravistelivat minua ja käänsin katseeni pois. En kuitenkaan ehtinyt ajatella muuta, kun tunsin kaatuvani ja kaikki pimeni.

Makasin kaikeksi pökertyneenä hyvän tovin, koska herätessäni olin kylmästä jäykkä ja ympärilläni oli sinisenhämää. Kasvoni olivat märät, sillä satoi edelleen räntää. Räpyttelin hämmentyneenä silmiäni ja nieleksin. Suuni oli rutikuiva. Minulta meni hetken aikaa ennen kuin muistin, miksi makasin lumisessa maassa keskellä maantietä. Länsituuli oli poissa. Nousin hitaasti seisomaan, vaikka jalkojani heikotti ja palelin hillittömästi. Kiskoin villaista viittaa tiukemmin ympärilläni ja pakotin itseni liikkeelle. Oli minun onneni, etteivät varkaat olleet ehtineet ottaa viittaa.

Tappamani miehet makasivat siinä, mihin olivat kaatuneet. Tarkastelin heitä kiihkottomasti ja panin merkille vaatimattomat vaatteet ja pesemättömän, aha-voituneen ihon. Känsäiset kädet ja kuluneet kengät. Elämä ei ollut kohdellut heitä lempeästi, ja olin tappanut heidät kuin kulkukoirat. Heissä ei ollut mitään erityisiä tuntomerkkejä ja taskut olivat tyhjät, kun tarkistin ne. En osannut sanoa, mistä päin Kurkea he olivat kotoisin. Heillä saattoi olla leiri jossakin lähistöllä tai sitten ei, ja pohdin kannattaisiko minun etsiä se. Parhaassa tapauksessa voisin ehkä hakea Länsituulen ja häipyä.

En ollut kylläkään saanut tietoa rosvojoukosta sillä suunnalla. Minä ja äitini luimme kaikki herttuakunnista kuninkaalle osoitetut tiedonannot sekä aika määrän omaa kirjeenvaihtoaamme, eikä kukaan ollut valittanut rosvoista lähellä Kevään metsää. Lisäksi ihmettelin sen yhden kaverin typeryystä, kun hän oli pysähtynyt hetkeksi huutamaan kahdelle toverilleen. Hän oli maininnut nimiä ja minä en paljon muuta tarvinnut. Jos näillä miehillä oli nimet, heillä oli myös tausta ja se oli selvitettävissä. Hymyilin synkästi ajatellessani millaisen jahdin laittaisin alulle, kunhan pääsisin seuraavaan majataloon ja toisaalta takaisin kotiini Sinikurjen linnaan. Loput varkaat olivat päässeet livahtamaan, mutta minä savustaisin heidät esiin vaikka mies kerrallaan. Kurki oli pieni maa, joten monet laittomuuksia puu-

hastelevat tunsivat toisensa. Arvelin, että rosvot yrittäisivät myydä Länsituulen, joten hevonenkin paljastaisi heidät, ennemmin tai myöhemmin. Muutama kirje ja harkittu juoru samoissa piireissä liikkuville ja johan alkaisi maa polttaa jalkojen alla. Minulta ei varastettu ilman seurauksia, jos pystyin asiaan vaikuttamaan.

Ihmettelin sitäkin, miksi olin pyörtnyt niin yhtäkkiä. Nuoresta iästäni huolimatta olin tappanut ennenkin, eikä kuolevien näkeminen yleensä hätkähdyttänyt minua. Tosin minut oli yritetty myrkyttää hengiltä edellisenä syksynä, joten ehkä kyseessä olivat myrkyn jälkivaikutukset? Melken, Sinikurjen linnan parantaja, oli vakuuttanut, että olin toipunut hyvin ja pystyisin matkustamaan, mutta arvasin vanhempieni olleen huolissaan, kun matkakäsky annettiin. Kuninkaan määräystä ei kuitenkaan noin vain ohitettu, varsinkin, kun pelissä oli hänen ainoan tyttärensä ja perijänsä kunnia. Tuumin ohimennen, että siinä tilanteessa kuningas olisi varmaan lähettänyt minut matkoihini, vaikka minulla olisi ollut toinen jalka haudassa.

Siirryin kauemmas ruumiista ja tunnustelin vaatteisiini ommeltuja salataskuja. Viittani ja vaatteideni lisäksi minulla oli vielä muutamia myrkkyjä, hieman rahaa, pieneksi taiteltu kirje ja kuninkaan allekirjoittama matkustuslupa, kuivalihaa, näläliina ja veitsi. Seuraavaan kylään oli kahden tai kolmen päivän matka, kunhan ohittaisin Kevään metsän. Kuohupurossa saisin sentään ruokaa ja hevosen, jolla voisin jatkaa Rokerin kuningaskuntaan. Roker oli Kurjen vauras etelänaapuri, jonka kuninkaalle minun täytyi toimittaa mukanani oleva, tärkeä kirje. Rokerin suurin kaupunki Thormarion oli lopullinen määränpääni. Tosin matkanteosta tulisi pahuksen hidasta, jos en saisi hevosta käyttööni mahdollisimman pian. Koti oli neljäntoista päivän matkan päässä, mutta ei tulisi kuulonkaan, että menisin takaisin. Mieluummin vaikka varastaisin hevosen, kuin palaisin linnaan häntä koipien välissä. Joskus suhtauduin työhöni hyvinkin välinpitämättömästi, mutta oli minullakin ylpeyteni.

Muistin pudonneeni hevosen selästä ja kävelin hetken mielijohteesta tulosuuntaani. Mäntyjen väliin oli kiristetty köysi ja siihen minä olin törmännyt. Koko juttu oli siis ollut suunniteltu ja olin ratsastanut tietämättäni suoraan ansaan. Käännyin kiroillen pois.

– Rokerin hallitsijalle täytyy viedä eräs kirje, Kurjen kuningas Feodor Kultatukka oli ilmoittanut minulle ensimmäisen kevätkuukauden lopussa, pian sen jälkeen, kun suhteeni prinsessa Aydaan oli tullut ilmi. Kuninkaani oli istunut puisella, taidokkain kaiveruksin koristellulla valtaistuimellaan linnan salissa ja minä seisoin vaiti hänen edessään. Salin seinille sijoitetut soihdut oli sytytetty ja niistä lähtevä

savu kirveli silmiäni. Valtaistuimen vieressä lämpöä hohkasi hiilipannu, mutta minä seisoin sopivasti sen hehkun ulottumattomissa. Jalkani olivat kylmästä jäykät ja minua väsytti, mutta pakottauduin seisomaan suorassa ja kohtaamaan kuninkaan sinisten silmien katseen.

– Mitä minun pitää tehdä?

– Viet sinetöidyn kirjeen määränpäähänsä, kuten juuri sanoin, Kultatukka to-kaisi.

– Ei muuta? Vain se kirje? Pitäisikö minun tietää jotakin sen sisällöstä? kysyin, koska kirjeenvaihtoa yritettiin joskus varastaa. Usein lähetille kerrottiin viestin sisältö siltä varalta, että kirje joutuisi väärin käsiin.

Yllätyksekseni kuningas heilautti vähättelevästi kättään.

– Se ei ole tarpeen. Kunhan viet kirjeen perille Thormarioniin mahdollisimman nopeasti.

– Käskystä. Milloin haluatte minun lähtevän? tiedustelin nöyrästi.

– Niin pian kuin suinkin. Voit viipyä Thormarionissa jonkin aikaa, kuningas vastasi epämääräisesti. Hän vältteli katsettani ja tajusin joutuneeni epäsuosioon. Hän arvosti äitiäni kovasti, mutta silläkin kunnioituksella oli rajansa, kun kyse oli kruununperijästä. Itse asiassa äitini poissaolo valtaistuinsalista kertoi selvää kieltään siitä, että kuningas halusi puhua minulle suoraan.

Kumarsin muodollisesti ja astuin askeleen taakse. Käsky oli harvinaisen selvä.

– Sananne on lakini, teidän majesteettinne, mutisin alistuneena ja lähdin niine hyvineni ulos salista.

Prinsessa Ayda odotti minua valtaistuinsalin ulkopuolella. Vakava katseeni riitti kertomaan hänelle, että liemessä oltiin.

Huokaisin syvään ajatellessani Aydaa ja lähdin seuraamaan tietä raskain aske-lin. Ruumiit jäivät taakseni ja toivoin ohimennen, että lumi armeliaasti peittäisi ne. Varkaita tai ei, jonkun olisi pitänyt haudata kuolleet. Alkaisivatkohan miehet kummitella siinä ahon reunassa? Yritin karkottaa kolkon ajatuksen mielestäni.

Minulla ei ollut muita vaihtoehtoja kuin jatkaa matkaa, ellen halunnut kuolla nälkään tai paleltua. Vatsani kurahti nälästä, mutta päätin säästää kuivalihaa mah-dollisimman pitkään. Kauhoin lunta kävellessäni ja maiskutin sitä, kun ei minulla ollut juotavaakaan. Sitten raaputin kutisevia kasvojani. Siitä oli liian monta päivää, kun olin viimeksi ajanut partani. Länsituulen ja ryöväreiden jäljet kulkivat edel-läni ja purin hammasta nähdessäni ne. Ainakin minulla oli jäljet, joita seurata. Kävelisin jonkin aikaa ja etsisin sitten paikan, jossa voisin nukkua yöni. Ehkä asiat näyttäisivät valoisammilta aamulla.

MITÄ JOS AINOA PAKOPAIKKASI OLISI KUOLEMA?

Nuori Anjåres Valpas on nähnyt parempiakin aikoja: terveys ei ole kunnossa, välit kuninkaanseen ovat huonot ja suhde kuninkaan tyttäreeseen vähintäänkin kyseenalainen. Kun Kurjen kuningas sitten lähettää tiedustelijansa pois linnasta, ei Anjåres arvaakaan, mihin hän uuden tehtävänsä myötä joutuu. Kaukana kotoa hänen on turvauduttava yllättävien liittolaisten apuun ja kohdattava menneisyytensä, mikäli mieli päästä hengissä takaisin kotiin.

Tervetuloa uuden fantasiamaailman pariin! Tuntemattomien teiden taru on saanut innoituksensa live-roolipelistä, joka pelattiin 2000-luvun alkupuolella Pohjois-Pohjanmaalla. Suurin osa kirjasta on kirjoitettu Syötteen maisemissa yli kymmenen vuoden ajalla. Kirja on 32-vuotiaan kirjoittajansa ensimmäinen, eikä yritä ottaa itseään turhan vakavasti. Tämän tarinan tarkoituksena on saada lukija viihtymään ja toivottavasti myös liikuttumaan. Mahdolliset palautteet ovat tervetulleita osoitteeseen tuulentanssi@hotmail.com.

*"Mainio teos. Harvoin kirja vie mua mukanaan, tai siis monesti teksti ei vain ole sellaista missä riittää mielenkiintoa jatkaa aina vaan seuraavalle sivulle. Nyt on."
(lukijapalaute)*

BoD

9 789529 451111

